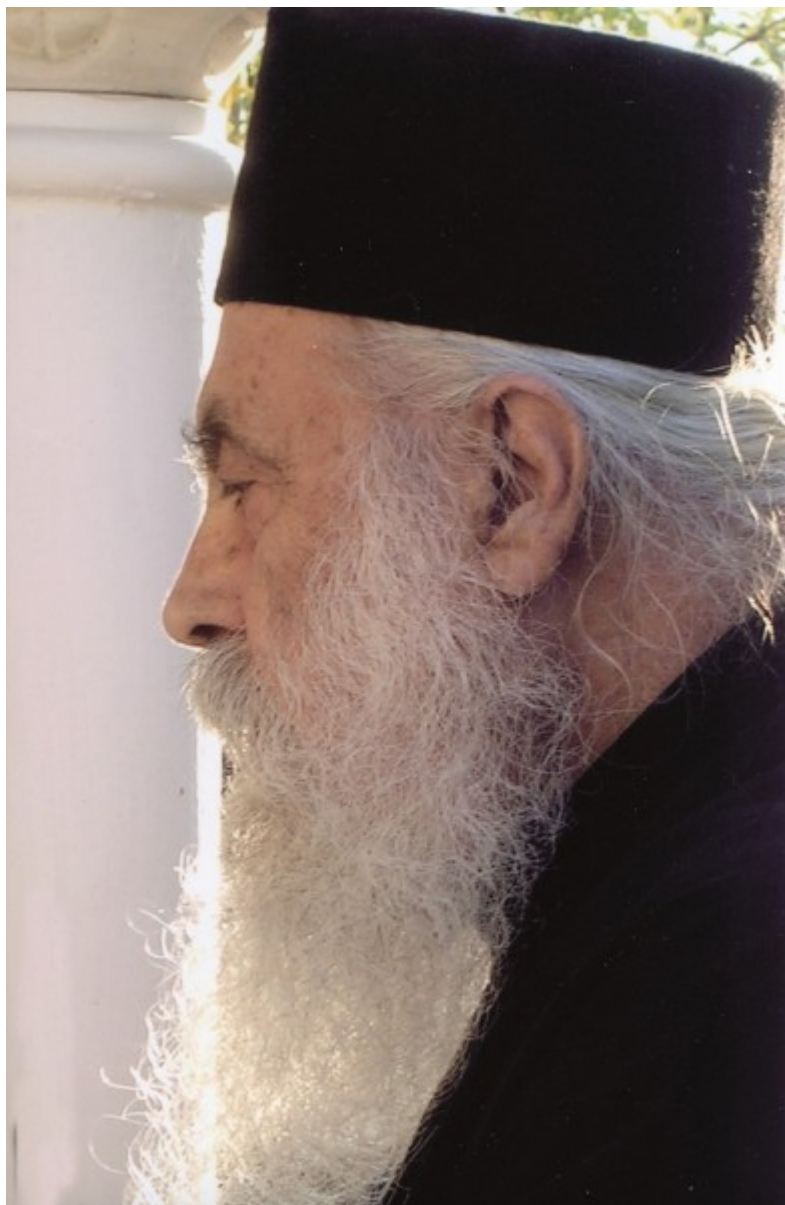

Το μέγα κλέος και το νέο κλέος της Κύπρου μας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σε κάθε πνευματική σύναξη θυμάμαι το Γέροντα Γαβριήλ να ψάλλει με στόμφο το Απολυτίκιο του Αποστόλου Βαρνάβα «Το μέγα κλέος της Κύπρου...». Το έψαλλε και η καρδιά του πλημμύριζε από μια αγαλλίαση που αντικατοπτριζόταν στην έκφραση του προσώπου του, που αλλοιωνόταν και έλαμπε. Γιά το Γέροντα Γαβριήλ ο Απόστολος Βαρνάβας ήταν ο φίλος, ο «οικείος εν Ιερουσαλήμ» (Ησ. λα΄ 9), ο προστάτης, ο φύλακας, ο πρεσβευτής, ο ταχινός αρωγός. Υπήρχε ταύτηση πνευματική του Γέροντα και του Αποστόλου, ο οποίος έστελνε τη χάρη του και εκπλήρωνε τα αιτήματα του σεβάσμιου και με ιλαρό πρόσωπο κοσμουμένου Ηγουμένου του Μοναστηριού του. Το «μέγα κλέος» δεχόταν την αίνηση και τα αιτήματα του «νέου κλέους» και του βράβευε κάθε επιθυμία.

Καί οι επιθυμίες του Γέροντος ήσαν επιθυμίες σωτηρίας ψυχών, επιθυμίες παραμυθίας ενδεών, ασθενών και εμπεριστάτων, επιθυμίες όχι προσωπικές, αλλά όλων αυτών που τον παρακαλούσαν να εύχεται γι' αυτούς. Πως άκουσε την επιθυμία του Γέροντος για έγερση του παραλύτου από το αναπηρικό καροτσάκι; Πως άκουσε την επιθυμία του για επισκέψεις και συμμετοχή σε χειρουργεία ασθενών, ώστε να θεραπευθούν από ανίατα νοσηματα; Πως άκουσε την επιθυμία του Γέροντος για επίλυση δυσεπίλυτων προβλημάτων και ανακούφιση πόνων όλων μας, που έχουμε και προσωπικές εμπειρίες; Μία μόνο επιθυμία δεν πρόφθασε ο Γέροντας να δει εκπληρωμένη. Να δει το Μοναστήρι του ελεύθερο, να σφίζει από πνευματική ζωή και να ανεβαίνει το θυμίαμα χωρίς τον άνεμο της κατοχής στο θρόνο της Μεγαλωσύνης του Κυρίου μας. Όταν ήλθε η στιγμή το «Μέγα κλέος» να συγκατοικήσει στην Άνω Πόλη με το «Νέο κλέος», η Κύπρος μας αποστερήθηκε από έναν από τους πνευματικούς της πατέρες και ο ουρανός κέρδησε το νέο του ένοικο. Τώρα «Μέγα κλέος» και «Νέο κλέος» από κοινού πρεσβεύουν στον Κύριο

για όλους μας. Πρεσβεύουν, μας ευλογούν και μας αγιάζουν.